

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ IX

O největším výprasku rituálu vařechy a o naivní dětské logice

Ve svých povídkách nepíši o obrovské většině toho, jak jsem dostal od táty a mámy na zadek. Tresty od táty za poznámky – 25 páskem na holou – se konaly po celý školní rok, někdy od druhého týdne druhé třídy až do asi 9. dubna ve čtvrté třídě, vždy před spaním a někdy navíc i odpoledne.

Tresty od mamky vařechou probíhaly zpočátku tak 4–5krát týdně. Jak jsem se postupně učil ovládat, jejich četnost se snižovala. Zadek jsem měl v té době neustále zmalovaný. Stopy tátova pásku mizely tak do tří dnů, ale než zmizely, nejméně 2krát je táta obnovil. První rány od mámy /prvních 5 až 7/, mizely asi po týdnu, ale než stačily zmizet, mamka je zase 2 až 3krát doplnila. Výsledkem byl fialovo-zeleno-žlutý melír.

V důsledku poruch učení, o kterých se tehdy nevědělo, že vůbec existují, byly moje výsledky v českém jazyce a později v ruštině, katastrofální. Ale za známky, které hodnotily můj výkon, jsem po celou školní docházku nikdy nedostal na zadek. Rodiče se mi spíše snažili pomoci nadřilováním. Často jsem přitom ale strašně toužil, aby mi nechali raději odložit kalhoty a trenky a vyšpulit zadek pro nářez, jen aby mi už dali pokoj s tím doučováním. Docela jiná věc byla, když jsem do školy nesplnil zadaný úkol. Neudělaná DÚ byla před šedesáti lety vždy hodnocena pětkou. A tyto pětky měly pak doslova dopad vařechou.

V půlce září, ve čtvrté třídě, paní učitelka protáhla češtinu mírně do malé přestávky. A úplně na závěr asi napsala na tabuli DÚ na druhý den. Protože další hodinu byl tělák a já se ho už nemohl dočkat, nějak jsem to neregistroval. Protože jsme DÚ dostávali do každé hodiny, mamka mi pak doma nevěřila, že bychom ho nedostali. Ptala se několikrát, pak se dívala i do sešitu. Nic. Ten den jsem dostal i dvě poznámky. Trest za první se odložil na nedělní večer. Tu druhou se mnou táta vyřešil večer před spaním. To bylo v úterý. Ve středu po příchodu z práce při pravidelné kontrole žákajdy objevila mamka pětku za nesplněný DÚ. Její reakce byla dost hlasitá: **ty malý prevíte, včera jsem se ptala nejmíň pětkrát!! Syp si nachystat prcku!!!** Ve snaze nepřilévat olej do ohně jsem sebral vždy nachystanou rukojeť pilníku a okamžitě vyrazil dolů do kuchyně se nachystat. Přitom jsem se, jako vždy, řídil heslem:

spěchej pomalu. Byla to pokaždé hra o čas. Maminka hrozně rychle vždy vychladla. Každá vteřina zdržení byla cenná. Pokud by si ale uvědomila, že zdržuji, naštvála by se ještě víc. Dole v kuchyni jsem šel jen do trička a ponožek, podal mamce jednu z těch méně nebezpečných vařech, co mi táta na jaře koupil pro takovouto příležitost, zaklekl na lavičku, strčil si rukojeť pilníku mezi zuby a vzorně vyšpulil. Mamka se podívala na vařechu a: už jsem ti několikrát říkala, že se mi touto vařechou dobře míchá a nehodlám ji rozmlátit o tvůj zadek!! A vyměnila si ji sama za tu obávanou. Ani sejítí o celé patro, moje pomalé spěchání a výměna vařechy mámu nějak moc nezklidnila. Schyťal jsem 11 pořádných, než jsme zase skončili u hry na výprask. To mě zaskočilo, počítal jsem naplno tak s maximálně se sedmi, nejvíc s osmi. Dalo mi to opravdu dost zabrat. Navíc maminka v prvním návalu zlosti sázela většinu jako pravačka na pravou půlku.

Po tomto trestu od mamky se mnou táta večer před spaním ještě vyřešil poznámku z toho dne. Když viděl moji fialovou pravou půlku, začal sice zprava, ale to byl rozdíl jen jediného šlehance. Snad vůbec poprvé mne napadlo, jestli to okamžité usnutí, stojí za ten večerní nářez.

Další den ve škole se kluci ve třídě zase dožadovali prohlídky mého zbitého zadku. Na věcku jsem jim vyhověl. Nachomýtli se k tomu dva páťáci, vysmívali se mi a měli takové ty blbé kecy. Hned jsem to ale pustil z hlavy. Po skončení školy ale na mě čekali, ještě se třetím. Ten byl opravdu pěkný hajzlík. Začali se zase vysmívat, zesměšňovat, provokovat. Když jsem jim odpověděl, chytili se toho a ten větší hajzlík po mě hned skočil. Chvíli jsme se prali ve stoje v kravatovém držení, potom mne strhl pod sebe na trávník. Dlachnil mne dost dlouho, dokud se neunavil a nepřestalo ho to bavit. Potom uvolnil místo druhému a ten potom tomu poslednímu. Už na odpor druhému jsem neměl moc sil. Bylo dost mokro, byli jsme všichni čtyři mokří a od bláta. Já tedy úplně celý.

Domů jsem sotva dolezl. Po nářezu ze včerejška jsem usilovně přemýšlel jak z toho. A po zralé úvaze jsem smotal mokré zablácené kalhoty i mikinu do dvou koulí a schoval si je pod postel. Úplně na bok, ke zdi, ve které byly vstupní dveře. Když přišla máma z práce, dělal jsem pilně úkoly a potom se dokonce i učil. Mamka zkontrolovala jen žákovskou a šla si po své práci. Když jsem si večer u svého pracovního stolku zrovna četl Syna lovce medvědů, mě maminka přišla nachystat školní oblečení na druhý den. Protože nebylo na svém místě na věšáku, zeptala se mě, kam jsem ho dal. Nechtěl jsem vyloženě lhát, tak jsem jenom dvakrát pokrčil rameny.

Mamka šla do prádla v předsíni, potom seběhla dvě patra, podívat se do prádla v prádelně, pak se podívala na šňůry na prádlo na dvorku. A po cestě na prádelní šňůry na horní půdě se stavila u mě v pokojíku a stoje v předsíni, přede dveřmi, mi nakoukla i pod postel. Pak prohlédla i tu horní půdu. A věřte nebo ne, ani tam je nenašla. Ještě párkrát se mě ptala a já reagoval pokrčením ramen. Ale už jsem si nebyl úplně jistý, jestli jsem to udělal opravdu tak dobře, jak jsem si plánoval. Potom zase odešla a po chvíli mi přišla říct, že mám dole v kuchyni večeři. Zrovna jsem dojídal tu večeři, když se rozletěly dveře a za mnou se ozvalo:

Na židli na mých teplácích a trenkách seděla bez hnutí mamka, koukala před sebe a moc plakala. Ale jinak a bez objímání – ne jako když mi o zadek rozštípala první vařechu, nevšimla si toho a prosekala mi kůži. Ani jsem si netroufl ji požádat o věci, na kterých mi seděla. Když jsem dal levou nohu na schod a začal stoupat do patra – velká injekce do levé pülky, při kroku pravou – do pravé. Pomalu jsem se rukama po zábradlí vytahoval nahoru. Bylo to dost lepší, ale i tak co krok to píchaneč. U sebe v pokojíku jsem tak, jak jsem byl, padl na postel. Pořád mi bylo moc špatně a potichu jsem si kňučel.

Když jsem se probudil, bylo venku už dost světla. Byl jsem v posteli, v domácím tričku a ponožkách, přikrytý larisou. To asi taťka. Trenky a tepláky jsem měl pečlivě přehozené na sedáku na židli. Náhradní školní oblečení na opěradle stejné židle. Když jsem opatrně – zadkem napřed vstával, dostával jsem jednu injekci za druhou. V předsíni jsem si rožnul velké světlo a ve velkém zrcadle studoval svůj zadek. Horní poloviny obou pülek byly temně fialové, pravá o něco víc. Spodek zadku byl úplně čistý. Napadlo mě, že jak mě máma tlačila levačkou doprostřed zad, dosáhla vařechou jen na horní část mojí zadnice. A potom jsem si najednou uvědomil, že jsem minulý večer poprvé v životě unikl trestu za poznámku od táty /a prozradím rovnou, že to bylo i naposledy/.

Vůbec mi už nebylo špatně, sundal jsem si domácí tričko, oblékl školní mikinu – to šlo dobře. Ale když jsem si vzal trenky a chtěl do nich ve stoje strčit nohu, dostal jsem obrovskou injekci do zadku. Málem jsem spadl na zem. Zkoušel jsem to vsedě, ale vzdal to. S velkým přemáháním bolesti jsem se navlékl jen do školních manšestráků. Každý krok dolů ze schodů byla vždy další injekce. I cesta do školy, hlavně úsek do kopce byl problém. Ve škole jsme měli třídu až ve druhém patře. Než jsem vylezl schody, koulely se mi po tvářích dva potoky slz. Kupodivu mě sezení vůbec nevadilo, nikdo nepoznal, že jsem dostal doma nářez. Raději jsem přestávky proseděl a byl naprosto vzorné dítě. Paní učitelka se mě dokonce zeptala, jestli nejsem nemocný, řekl jsem, že mi není dobře a byl klid.

Ty injekce do zadku jsem při oblékání i vysvlékání ponožek, kalhot, trenek i bot dostával snad měsíc. Když jsem si ráno – třetí den po výprasku zase kontroloval zadek v zrcadle, zdálo se mi, že je fialový o dost níž, než minulý den. Tak jsem si ho kontroloval snad třikrát denně. Ráno, po škole i večer. A modřiny nahoře zůstávaly, a navíc se opravdu šířily dolů. Na pravé pülce víc. V tělocviku, asi osm dní po výprasku, se vše provalilo. Na pravé noze mi pod trenkami vykukovala obrovská modřina, jak krevní výron sjel až do stehna. Musel jsem se zase předvést klukům. Ale už raději ne na věcku, ale v rohu třídy. Takže i pár holek zahlédlo něco, co vůbec nebylo určeno pro jejich oči. Ale vzaly to v klidu, až jsem se divil. Tentokrát se modřiny ztratily více než po měsíci. Poslední žluté skvrny zmizely asi týden po tom, co ustaly ty injekce. Dobře týden jsem nedostal poznámku. Večery jsem trávil tátovi na klíně. Povídali jsme si o všem možném. První nebo druhý den i o tom, jaká to ode mne byla hloupost. Kdybych věci nedal pod postel, ale nechal je uschnout, třeba na horní půdě, kde by je nikdo nenašel, mohl bych si je pak sám od uschlého bláta vyčistit kartáčem. Asi po týdnu jsem zase

začal nosit poznámky a každý večer musel ve sklepe vzorně nadoraz vyšpulit svoji holou, fialovou zadnici pro večerních pětadvacet.

Nejvíc mě ale překvapila reakce maminky. Po výprasku se mnou několik dní vůbec nemluvila. Ani se na mě nepodívala. Byla hrozně smutná. Když jsem se chtěl ale přitulit, vždy mě odstrčila od sebe. Sice ne nijak prudce, ale nekompromisně. Nezajímala se o školu. Každý večer mi beze slova nachystala věci do školy na druhý den. Když mi nachystala jídlo, přišel mi taťka, dědeček nebo babička vždy oznámit třeba: večere, nebo v neděli: oběd. A babička mi přitom nikdy nezapomněla oznámit: však ona ti maminka už brzo umře, když ji tak zlobíš a trápíš, darebáku. V každém případě, i přes přetrvávající injekce do zadku, jsem po týdnu začal zase nosit ze školy poznámky. Ale doma jsem se tak držel zpátky, že jsem od maminky snad tři týdny neslyšel příkaz: **nachystej si prcku!**

www.spankboy.cz